

Bir Gülüşün Ardından

– Sisu · 18 Nisan 2025

“Bir fotoğraf buldum, gülümsemişim... Ama o gün ağlamıştım.”

Bazen hayat, en çok sustuğumuz yerden kanatıyor bizi. Bir fotoğraf buldum bugün. Gülümsediğim bir an. Sanki her şey yolundaymış gibi... Sanki o gün içim paramparça olmamış gibi. Ama işte biliyorum, hatırlıyorum... O gün seni kaybettim.

Gülümsemek zorundaydım. Herkesin ortasında, her şey yolundaymış gibi durmalıydım. Ama içimde sen yavaşça gidiyordun. Ve ben, seni tutmaya çalışırken kendi ellerimden vazgeçiyordum.

Sen, herkesin sevdiği kişiydin. Herkesin güvenini kazanan, herkesin kolayca bağlandığı... Ama bana hiç yer yoktu sende. Belki de senin kalbinde herkes vardı, bir tek ben yoktum. Ve ben bunu geç fark ettim. Geç kabullendim.

İnsan, en çok inandığı yerden kırılıyor. Ben sana en çok oradan inandım. "Benimle kalır," dedim. "Gitmez." dedim. Ama sen, herkesin olmayı seçtin. Benim olmayışıma göz bile kırpmadın.

O fotoğraf, bana ait olmayan bir hayalin kanıtıydı. Oradaki gülüşüm, senin varlığına inandığım son andı belki de. Ardından bir sessizlik geldi... ve bir daha geçmeyen bir özlem.

Seninle birlikte bir daha eskisi gibi gülemedim. Çünkü bazı gülüşler bir kişiye ait oluyor. Ve o kişi gidince, sadece dudakların değil, kalbin de susuyor.

Ve ben artık her gülümsediğimde kendime soruyorum:

“Bu da mı yalan?”